

СРБИ ИЛИ ГЕРМАНИ? (1.)

Катедрала у Дрездену (споменик и детаљ о којем Немци избегавају да говоре)

Затамњена историја: Срби или Германи? (1)

Крст са оцилима /
огњилима / 4С

Крст са оцилима/огњилима се налази на скулптури са леве стране јужне капије коју је направио немачки архитекта и скулптор Бастиан Крамер[1] између 1530. и 1535. године на улазу у Резиденцшлос[2] у Старом граду[3] испред најпознатијег градског трга, тзв. Шлосплаца[4].

Дреждани[5] (нем. Dresden), данас немачки град на Лаби[6] основали су припадници сербског племена „Њжића“. Град се налази у некадашњој Лужици[7] (нем. Lausitz) и до германске/немачке окупације (после ратова од 929. до 932. године против сербских племена „Њжића“ и „Гломача“) настањивали су га искључиво Срби, а као резултат војног похода који је против сербских племена повео Хенрик I - Птичар[8] (876- 936) краљ Немачке[9] (владао: 919- 936) и војвода Саксоније[10] (владао: 912-936), постепено се у град насељавају и германски/немачки колонисти.

[1] Нем. Bastian Kramer.

[2] Нем. Residenzschloß.

[3] Нем. Altstadt.

[4] Нем. Schloßplatz.

[5] Луж. серб.

Dreždʹany/Drježdʹany.

[6] Нем. Elbe.

[7] Луж. серб.

Łužica/Łužyca.

[8] Нем. Heinrich der Finkler.

[9] Нем. Ostfrankenreich.

[10] Нем.

Stammesherzogtum

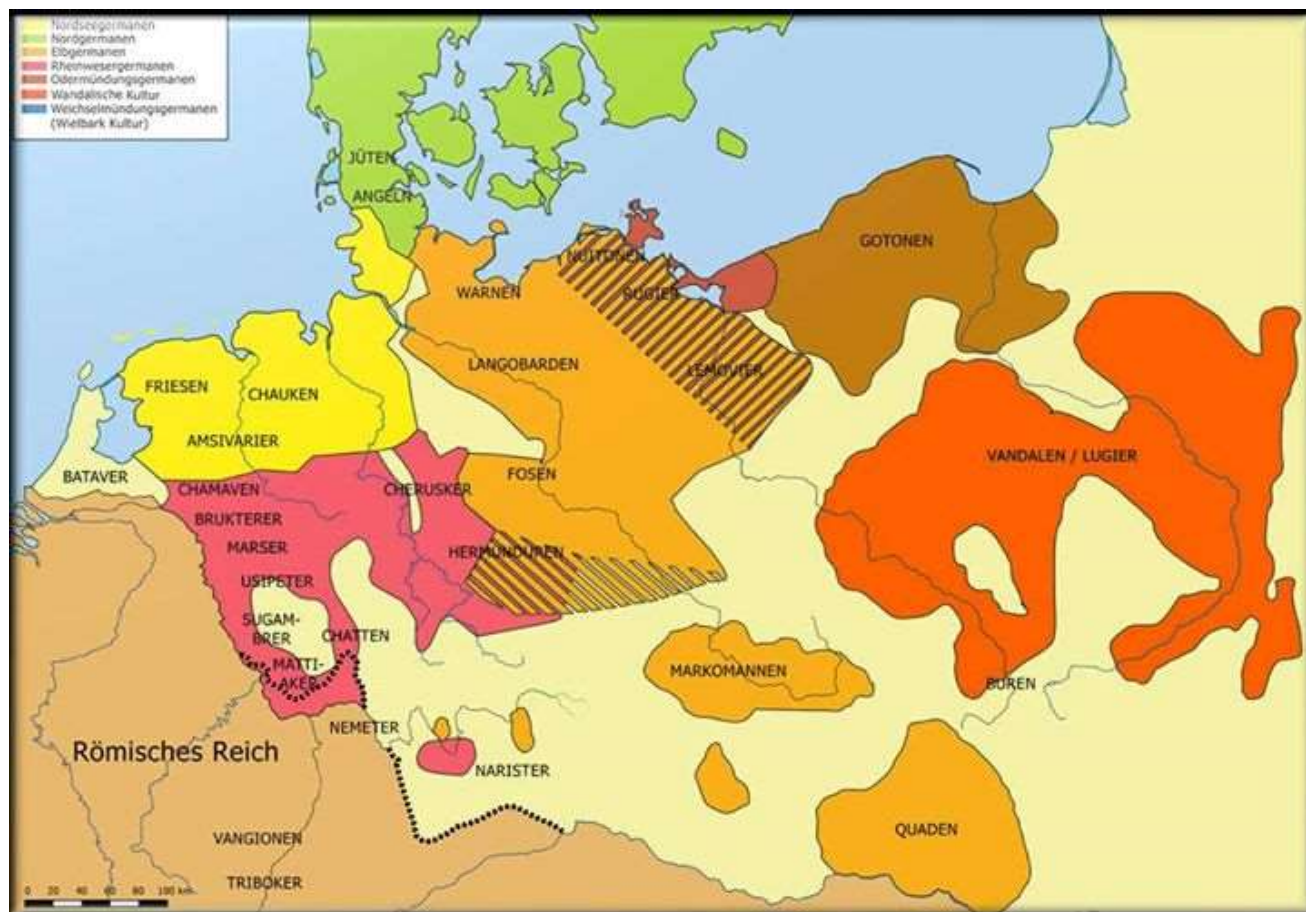
Sachsen

За историју Срба везује се више раних култура:

- Култура „Лепенског Вира“ (од 6700. до 5500. године п. н. е),
- Винчанска култура[1] (од 5500. до 4500. године п. н. е.),
- Трипољска култура (од 4500. до 3000. године п. н. е.),
- Луѓијска култура[2][3] (појавила се око 400. године п. н. е., и од тада не постоји дисконтинуитет са оним што од 7. века називамо Луѓичком културом).

Погледајте мапу бр.1 и простирање последње од овде побројаних тзв. Луѓијске културе (Вандалске културе), па ћете уочити да се та култура (чији се чак и сам назив објашњава србском речју „луг“ – млада шума), упорно својата од стране Германско-нордијске историјске школе (нем. Deutsch historischen Schule), тј. иста се приписује потпуно неаргументовано – Германима!

Луѓијска култура (појавила се око 400. године п. н. е.)

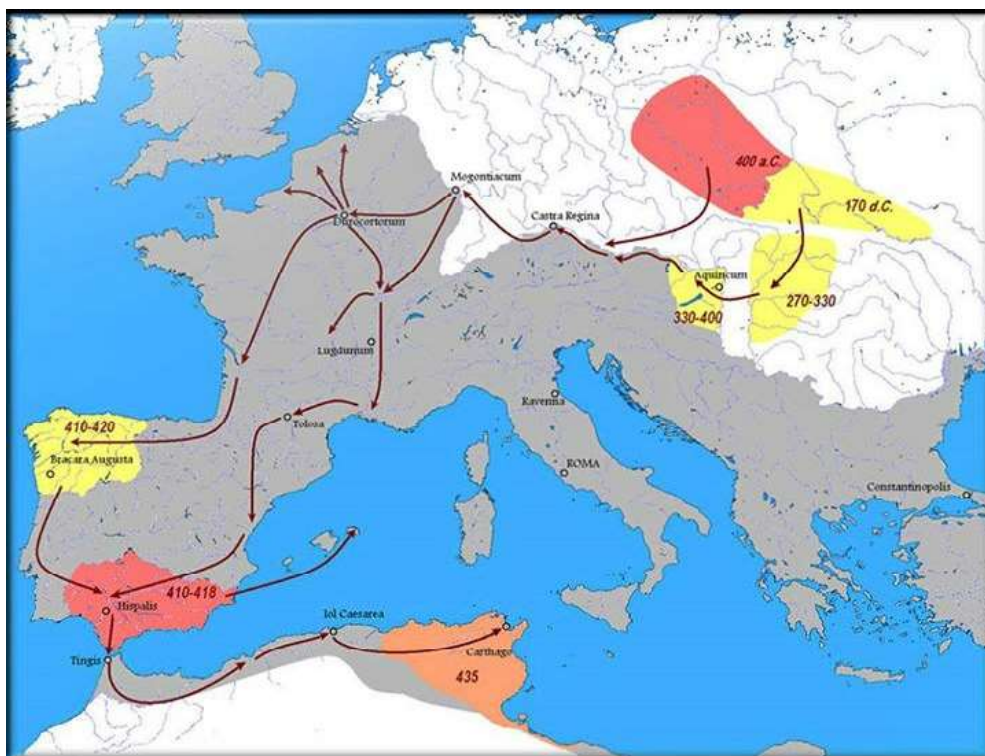
На нашу жалост, данас имамо само латинизоване и германизоване топониме у Португалији, Шпанији и Француској.

Ватикан (лат. Vatican) се побринуо да германизује у својим преписима текстова имена вођа Свеба (читај: Срба), тако да нам је остало нешто мало топонима и тек нека имена, за које је јасно да нису германског корена.

Ова антисловенска политика се одвијала током преписа раних текстова, при чему су оригинални текстови свесно уништавани, а све са циљем да се уздигне немачка раса у односу на друге, јер су још од пропасти Западног римског царства (476. г. н. ере), а нарочито од 9 века немачка племена контролисала политику Ватикана. Свеби/Срби су настањивали најпре широку област леве и десне обале Лабе (нем. Elbe), а потом су потиснути ка истоку, тако да су од 7. века, ка левој обали истоимене реке.

Миграција дела Свеба, Вандала и Алана на Пиринејско полуострво. Извор: Edwin Ginn (1838-1914) / Alexander Keith Johnston (1804-1871): „Ginn & Company’s Classical Atlas“ (Boston: Ginn & Company, 1894).

Миграција дела Вандала (читај: Венда) из Лужице на југозапад после 405. године. На мапи се види место (Лугијска/Лужичка област) одакле Вандали крећу у свој поход на Пиринејско полуострво (лат. Paeninsula Iberica) и Северну Африку.

Романски диктатор, војсковођа и хроничар Гаиус Јулиус Цезар (100-44. г. пре н. ере), тј. на лат. Gaius Julius Caesar у свом делу: „Commentarii de Bello Gallico“ (књига IV), јасно разликује Германе и Свебе.

Ево једног занимљивог цитата из овог дела, које је већим делом написао лично Цезар:

„Цезар крене према војци раније него што је имао обичај. Дошавши тамо, дознао је да се догодило оно од чега је страховао: да су неке државе Германима биле упутиле делегације, да су они позвани да одступе од Рајне и да ће им они припремити све што буду тражили. Таквом надом потакнути, Германи су се већ по ширем простору кретали и стигли у земљу Ебурона и Кондруса, који су били штићеници Гала. Позвавши галске прваке, Цезар је сматрао да треба да се прави како не зна за оно о чему је обавјештен, па пошто им је срца умирио и охрабрио, поручи да се спреми коњица и одлучи да са Германима заметне бој.

Пошто су намирнице припремљене и коњаници одабрани, предузе пут у она мјеста за која је слушао да у њима има Германа. Када је пут од њих био удаљен неколико дана, легати им стигоше и ово рекоше: Германи нису раније римском народу рат навјештавали нити су пак, ако би били узнемиравани, од оружја одустајали нити га одбијали. Таква је навика Германа наслијеђена од предака да се, ко год им рат наметне, одупру, а не да моле. Ипак ово истичу: дошли су непозвани, из кућа истјерани, па ако Римљани желе њихово пријатељство, могу им бити корисни пријатељи, било да им дају поља или да задрже она што су их оружјем задобили. Предност дају једино Свебима, којима чак ни бесмртни богови не могу бити равни. Уосталом, нема никога на земљи кога не би могли побиједити.

На ово Цезар, како му се учинило да је паметно, одговори, а овакав је био завршетак говора: да с њима, уколико у Галији буду остали, не може бити никакава пријатељства и да није право да они који нису у стању да своју земљу очувају туђу освајају, и да у Галији нема никаквих пустих поља која би се особито толикој маси без повреде закона могла дати. Али им је слободно ако желе да се настане у земљи Убији чији су легати код њега и који се жале на неправде Свеба и од њега помоћ траже, па ће он то од Убија и захтјевати.“

Извор:

„Галски рат - грађански рат“ (Нови Сад: Матица српска, 1980, стране 84 и 85).

Поменуто дело превео је са латинског др Ахмед Тузлић.

Цезар је свом делу „Коментари о грађанском рату“ описао своје деловање у прве две године грађанског рата (49 - 48. г. пре н. ере), а тај се текст састоји од три књиге те представља својеврсни наставак његовог ранијег дела „Коментари о галским ратовима“.

С друге стране у делу „Коментари о галским ратовима“, он описује догађаје из свог војног похода у Галију (58-51/50. г. пре н. ере), а сам рад састоји се из осам књига.

Иначе, треба нагласити да осму књигу није написао Цезар, него његов пријатељ, високи официр и лични скретар Аулус Хиртиус (око 90-43. г. пре н. ере), тј. на лат. Aulus Hirtius.

Назив оригинала:

C. Iulii Caesaris / Commentarii de Bello Gallico (Коментари о галском рату) & Commentarii Belli Civilis (Коментари о грађанском рату)

*

У књизи „Германија“ (лат. Germania), романског сенатора и историчара Публиус Корнелиус Тацитус (56-117. г. н. ере), тј. на лат. Publius (или Gaius) Cornelius Tacitus, стоје следеће његове речи:

„Сада треба рећи нешто о Свебима. Свеби нису, као Кати или Тенктери, једно једино племе. Они заузимају већу половину све германске земље, али се деле на различита племена, која се различито зову, и ако сва имају једно заједничко име Свеби. Њих је лако познати, јер зачешљавају косу унатраг и праве од ње чвор. По томе се разликују Свеби од осталих Германаца и по томе се код Свеба, разликују слободни од робова. Овакав обичај може се наћи и код других племена, било зато што су Свебима сродни, ...“.

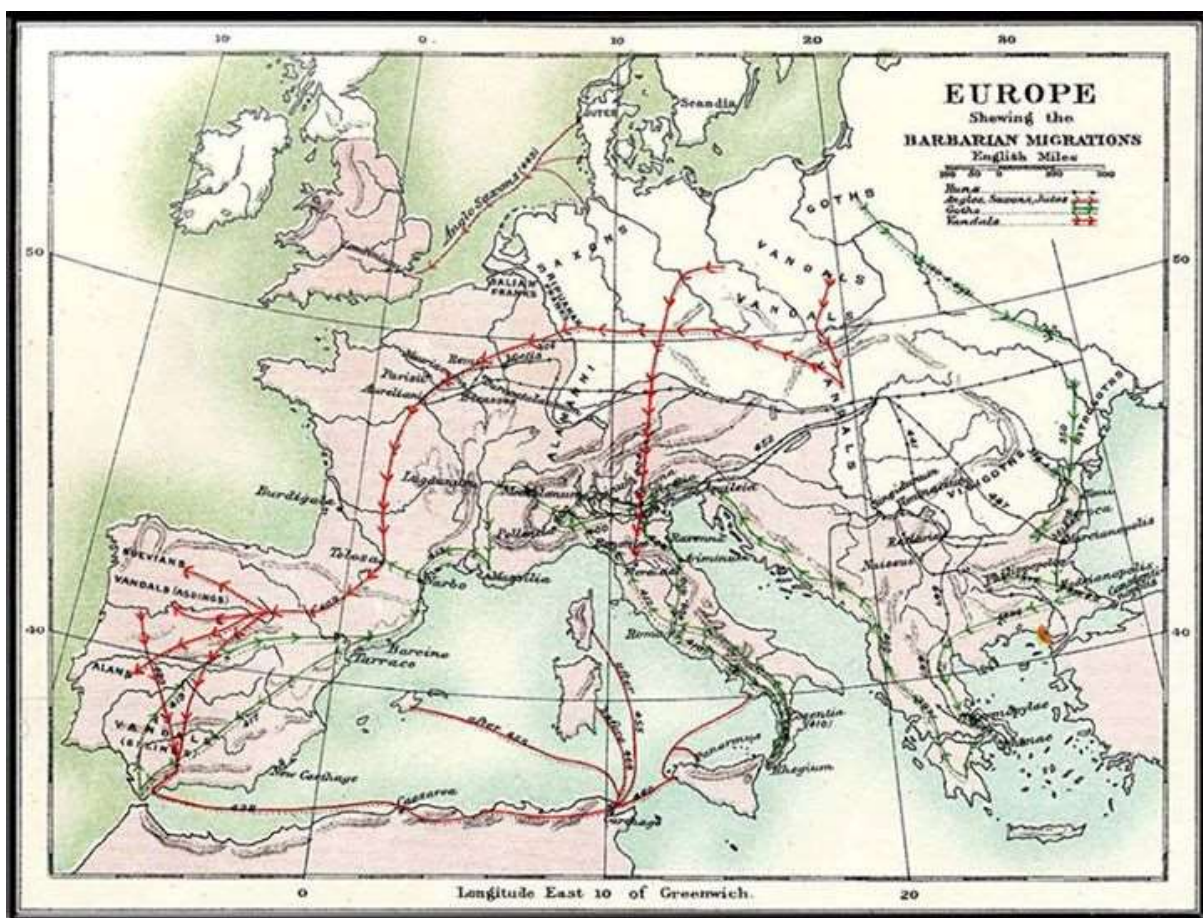
Извор :

„Tacit, Germanija“ (Београд: Ћигоја штампа и Etnografski muzej, 2002, глава 38, страна 31).
Ово је репринт издање књиге „Тацитова Германија“ (Београд: Државна штампарија

Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, 1927).
Поменуто дело превео је са латинског др Веселин Чајковић
Назив оригинала:
Publius Cornelius Tacitus / De Origine et situ Germanorum

Изглед Пиринејског полуострва око 418. године, после насељавања дела Свеба, Алана и Вандаља на тај простор.

Миграција 405. године дела Свеба, Вандаља и Алана на Пиринејско полуострво.

Извор:

Reginald Lane Poole (1857-1939): „Historical Atlas of Modern Europe“, Plate 2 (Oxford: Clarendon Press, 1902).

Немци своју античку Германију на својим копијама историјских мапа (не постоје оригиналне) простиру на исток далеко иза Лабе, где је била права граница Срба и Германа.

Успут, Тацитус никада није био у Германији, а нису на исток Немачке ишли ни Римљани (чак нису ишли дубље ни у тзв. Западну Германију), па се логично можемо запитати како онда он (или Романи) уопште и знају где су биле источне границе те државе?

Немци су буквално германизовали имена вођа Вандала, Свеба и Алана, што се показало као тачно када је пронађен први новчић на коме се јасно може прочитати име неког вандалског краља. Од тог момента долази до великог (читај: суштинског) преокрета, јер уместо германског имена Гелимер[4] (480-553), за краља Вандала и Алана (владао: 530-534), уочава се јасно словенско (латинизовано) име, које нам је сачувано у облику – Гејламир[5].

За неупућене читаоце, желео бих да напоменем да Германи никада нису имали имена која су се завршавала на „мир“ и „слав“.

Пронађени новац вандалско-аланског краља (чије име се завршава са словенским наставком – „мир“), који је уздрмао основне поставке Германско-нордијске историјске школе.

Назив новца: динар (лат. denarius)

Новац је ковао: Гејламир (480-553)

Германизовано (читај: фласификовано) име: Gelimer

Титула: краљ Вандала и Алана (владао: 530-534)

Време настанка новца: око 530. године

Вредност новца: 50 динара

Текст на новцу: D N REX G-EILAMIR (Желимир?)

С обзиром на нетрпељивост између Германа и Словена, која је у раном средњем веку (као уосталом и касније) била основна црта њихових односа, јасно је да су Свеби, Вандали и Алани били савезници (мада се претпоставља да је међу њима већ приликом доласка на Пиринејско полуострво било и германских племена), јер их је повезивао језик и етничко-племенска сродност.

Референце :

[1] Архолшко налазиште Винчанске културе „Плочник“ (у Плочнику), код Прокупља је најстарије у Свету, када је у питању обрада метала:

[2] На србском језику реч „Луг“ означава „младу шуму“. У латинским текстовима ово србско племе се назива – Lugii. На истом подручју (без културних разлика) помиње се и племе – Вадали (лат. Vandali, или нем. Vandalen/Wandalen), које потом на истом простору срећемо, под именом – Венди (лат. Venedi, или нем. Wenden/Winden).

[3] Вандалска култура (нем. Wandalische Kultur). Ову културу својатају Германи, путем своје историјске школе, у континуираним покушајима да фалсификују историју Европе.

[4] Нем. Gelimer.

Аутор: Крсто Крцун Драговић
Уредио: Стефан СРБСКИ

СРБИ ИЛИ ГЕРМАНИ? (2.)

ГРБ ВАНДАЛА,
ВЕНДА

ГРБ СОРАБА,
ЛУЖИЧКИХ СРБА

СРБИ

Затамњена историја: Серби или Германи? (2.)

За историју Серба[1] везује се више раних култура:

- Култура „Лепенског Вира“ (од 6700. до 5500. године п. н. е),
- Винчанска култура[2] (од 5500. до 4500. године п. н. е.),
- Трипољска култура (од 4500. до 3000. године п. н. е.),
- Луѓијска култура[3] (појавила се око 400. године п. н. е., и од тада не постоји дисконтинуитет са оним што од 7. века називамо Лужичком културом).

На нашу жалост, данас имамо само латинизоване и германизоване топониме у Португалији, Шпанији и Француској.

Ватикан[4] се побринуо да германизује у својим преписима текстова имена вођа Свеба (читај: Серба), тако да нам је остало нешто мало топонима и тек нека имена, за које је јасно да нису германског корена.

Ова антиславенска политика се одвијала током преписа раних текстова, при чему су оригинални текстови свесно уништавани, а све са циљем да се уздигне немачка раса у односу на друге, јер су још од пропасти Западно-романског царства[5] (476. г. н. ере), а

нарочито од 9. века немачка племена контролисала политику Ватикана. Свеби/Серби су настањивали најпре широку област леве и десне обале Лабе[6], а потом су потиснути ка истоку, тако да су од 7. века, ка левој обали истоимене реке.

Краљевина Свеба у данашњој Галицији, као и Краљевина Вандала у Северној Африци око 520. године.

Извор :

Ramsay Bryce Muir (1872-1941) „Muir's Historical Atlas - Mediaeval and Modern“ (London: George Philip, 1947).

Романски диктатор, војсковођа и хроничар Гаијус Јулијус Цезар[7] (100-44. г. пре н. ере) у свом делу: „Commentarii de Bello Gallico“ (књига IV), јасно разликује Германе и Свебе. Ево једног занимљивог цитата из овог дела, које је већим делом написао лично Цезар:

»Цезар крене према војци раније него што је имао обичај. Дошавши тамо, дознао је да се догодило оно од чега је страховао: да су неке државе Германима биле упутиле делегације, да су они позвани да одступе од Рајне и да ће им они припремити све што буду тражили. Таквом надом потакнути, Германи су се већ по ширем простору кретали и стигли у земљу Ебурона и Кондруса, који су били штићеници Гала. Позвавши галске прваке, Цезар је сматрао да треба да се прави како не зна за оно о чему је обавјештен, па пошто им је срца умирио и охрабрио, поручи да се спреми коњица и одлучи да са Германима заметне бој. Пошто су намирнице припремљене и коњаници одабрани, предузе пут у она мјеста за која је слушао да у њима има Германа. Када је пут од њих био удаљен неколико дана, легати им стигоше и ово рекоше: Германи нису раније римском народу рат навјештавали нити су пак, ако би били узнемиравани, од оружја одустајали нити га одбијали. Таква је навика Германа наслијеђена од предака да се, ко год им рат наметне, одупру, а не да моле. Ипак ово истичу: дошли су непозвани, из кућа истјерани, па ако Римљани желе њихово пријатељство, могу им бити корисни пријатељи, било да им дају поља или да задрже она што су их оружјем задобили. Предност дају једино Свебима, којима чак ни бесмртни богови не могу бити равни. Уосталом, нема никога на земљи кога не би могли побиједити. На ово Цезар, како му се учинило да је паметно, одговори, а овакав је био завршетак говора: да с њима, уколико у Галији буду остали, не може бити никаква пријатељства и да није право да они који нису у стању да своју земљу очувају туђу освајају, и да у Галији нема никаквих пустих поља која би се особито толикој маси без повреде закона могла дати. Али им је слободно ако желе да се настане у земљи Убији чији су легати код њега и који се жале на неправде Свеба и од њега помоћ траже, па ће он то од Убија и захтјевати.«

„Галски рат - грађански рат“[8] (Нови Сад: Матица српска, 1980, стр. 84-85).

Цезар је у свом делу „Коментари о грађанском рату“ описао своје деловање у прве две године грађанског рата (49-48. г. пре н. ере), а тај се текст састоји од три књиге те представља својеврсни наставак његовог ранијег дела „Коментари о галским ратовима“. С друге стране у ранијем делу „Коментари о галским ратовима“, он описује догађаје из свог војног похода у Галију (58-51/50. г. пре н. ере), а сам рад састоји се из осам књига.

Иначе, треба нагласити да осму књигу није написао Цезар, него његов пријатељ, високи официр и лични секретар Аулус Хиртијус[9] (око 90-43. г. пре н. ере).

Назив оригинала:

C. Iulii Caesaris / Commentarii de Bello Gallico (Коментари о галском рату) & Commentarii Belli Civilis (Коментари о грађанском рату)

Област коју покрива модерна Галиција (маркирана је жутом бојом) у Источној Европи.

У књизи „Германија“[10], романског сенатора и историчара Публијуса Корнелијуса Тацитуса[11] (56-117. г. н. ере), стоје следеће његове речи:

»Сада треба рећи нешто о Свебима. Свеби нису, као Кати или Тенктери, једно једино племе. Они заузимају већу половину све германске земље, али се деле на различита племена, која се различито зову, и ако сва имају једно заједничко име Свеби. Њих је лако познати, јер зачешљавају косу унатраг и праве од ње чвор. По томе се разликују Свеби од осталих Германаца и по томе се код Свеба, разликују слободни од робова. Овакав обичај може се наћи и код других племена, било зато што су Свебима сродни, ...«.

„Тацит, Германија“[12] (Београд: Чигоја штампа и Етнографски музеј, 2002, глава 38, стр. 31).

Назив оригинала:

Publius Cornelius Tacitus / De Origine et situ Germanorum

Извор и назив дела :

*C. Iulii Caesaris Commentarii De Bello Gallico Et Civili und diejenigen Bücher, welche A. Hirtius oder Oppius auch noch ein anderer unbekannter Auctor von den Alexandrinischen, Africanischen und Hispanischen Kriegen beygefügt haben : Mit Teutschen Anmerkungen ... Nebst sechs accuraten Land-Charten, einem darüber gestellten curieusen Register, noch einem andern Real- und Verbal-Indice, einer Vorrede und summarischen Lebens-Beschreibung des unvergleichlichen Helden Caesaris Autor / Hrsg.: Caesar, Gaius Iulius ; Hirtius, Aulus ; Oppius, Gaius
Verlagsort: Nürnberg | Erscheinungsjahr: 1770 | Verlag: Krauß*

TACITUS GERMANIA VEL DE ORIGINE ET SITU GERMANORUM WITH LITTERAL AND JUXTALINEAR FRENCH TRANSLATIONS GERMANIA DE PUBLIO GAIUS CORNELIO TACITO COM TRADUCAO JUSTALINEAR EM FRANCES

PUBLIUS GAIUS. CORNELIUS TACITUS GERMANIA VEL DE ORIGINE ET SITU GERMANORUM, LA GERMANIE DE TACITE EXPLIQUÉE LITTÉRALEMENT ET TRADUITE EN FRANÇAIS DANS LA COLLECTION LES AUTEURS LATINS EXPLIQUES D'APRES UNE MÉTHODE NOUVELLE PAR DEUX TRADUCTIONS FRANÇAISES L'UNE LITTÉRALE ET JUXTALINEAIRE PRÉSENTANT LE MOT A MOT FRANÇAIS EN REGARD DES MOTS LATINS CORRESPONDENTS L'AUTRE CORRECTE ET PRÉCÉDÉE DU TEXTE LATIN AVEC DES SOMMAIRES ET DES NOTES PAR UNE SOCIÉTÉ DE PROFESSEURS ET DES LATINISTES...

Немци своју античку Германију на својим копијама историјских мапа (не постоје оригиналне) простиру на исток далеко иза Лабе, где је била права граница Срба и Германа.

Успут, Тацитус никада није био у Германији, а нису на исток Немачке ишли ни Римани (чак нису ишли дубље ни у тзв. Западну Германију), па се логично можемо запитати како онда он (или Римани) уопште и знају где су биле источне границе те државе?

Такође, Немци су буквално германизовали имена вођа Вандала[13], Свеба[14] и Алана[15], што се показало као тачно када је пронађен први новчић на коме се јасно може прочитати име неког вандалског краља.

Од тог момента долази до великог (читај: суштинског) преокрета, јер уместо германског имена Гелимер[16] (480-553), за краља Вандала и Алана (владао: 530-534), уочава се јасно славенско (латинизовано) име, које нам је сачувано у облику – Гејламир[17].

За неупућене читаоце, желео бих да напоменем да Германи никада нису имали имена која су се завршавала на »мир«, »слав« и »ов«.

С обзиром на нетрпељивост између Германа и Славена, која је у раном средњем веку (као уосталом и касније) била основна црта њихових односа, јасно је да су Вандали, Свеби и Алани били савезници (мада се претпоставља да је међу њима већ приликом доласка на Пиринејско полуострво[18] било и германских племена), јер их је повезивао језик и етничко-племенска сродност.

Када су Свеби, Алани (прасловенско, тј. сарматско племе) и Вандали (читај: Венди) формирали војни савез (на територије данашње Немачке, Аустрије и Чешке), они су већ 31. децембра 405. године, прешли реку Рајну (нем. Rhein), те потом продрли на територију данашње Шпаније и Португалије, па су једно време тамо боравили (период: 409-585) и основали – Галицију (лат. Galicia).

Назив Галиција није раније постојао на Пиринејском полуострву (лат. Paeninsula Iberica), односно Романи никада ову област нису звали тим именом, већ су га прото-словенска племена овим упадом (међу којима су били најзначајнији Срби) донели тек у 5. веку, а по узору на источноевропску Галицију (у коју су много векова раније дошли) и у којој су и даље боравили њихови сународници.

Детаљ рељефа са „тријумфалног стуба“, који је у част своје победе над Дачанима (Трачко племе), подигао у Риму[6] славни антички војсковођа Трајанус[7] (53-117), император Романа[8] (владао: 98-117).

Сцена приказује борбу оклопљених коњица Романа и Сармата[9] (прасловенски народ), који су помагали Дачанима својим крвним сродницима.

Извор :

*Conrad Cichorius (1863-1932): „Die Reliefs der Traianssäule“, Erster Tafelband: „Die Reliefs des Ersten Dakischen Krieges“, Tafeln 1-57, (Berlin: Verlag von Georg Reimer, 1896).
Tafel XXVIII: Reiterschlacht gegen Sarmaten (Szene XXXVII).*

О везама Сармата (у које спадају и Алани) и Срба писао је још у 18. веку немачки хроничар Friedrich Wilhelm von Taube (светник цара Светог римског царства у Бечу) у свим раду „Historische und geographische Beschreibung des Königreiches Slavonien und des Herzogthums

Syrmien: sowol nach ihrer natürlichen Beschaffenheit, als auch nach ihrer itzigen Verfassung und neuen Einrichtung in kirchlichen, bürgerlichen und militärischen Dingen. (Band II) Mit untermischten Nachrichten von den angränzenden Ländern und von den Illyrien, welche sich in denselben stark ausgebreitet haben. Aus eigener Beobachtung und im Lande selbst gemachten Wahrnehmungen entworfen von Friedrich Wilhelm von Taube.“ (Leipzig: Kaiserl. Königl. wirkl. Regierungsrathe, 1777), везано за Сармате наводи следеће (стр. 43):

„...Једно главно племе сарматско, које је од старине носило име Серби (ориг. нем. Сербиер), прешло је већ пре Христово рођења из Азије право у Малу и Велику Пољску и онде се населило...“ [ориг. нем. „Ein Hauptstamm der Sarmaten, welcher von Alters her den Namen der Serbier führete ***), war bereits vor Christi Geburt gerade aus Asien nach Klein und Groß-Polen gezogen und daselbst seßhaft geworden.“].

На истој страни у фусноти „***“ он наставља навођењем разних других имена за Србе, попут следећих: Серпули (ориг. нем. Serpuli), Сербли (ориг. нем. Serblii), Серпили (ориг. нем. Serpilly) и Сирбли (ориг. нем. Syrbli).

Њихово име (стр. 43, фуснота „***“) потиче од имена града Серблиа (ориг. нем. Serblia) у Сарматији.

Johann Gottfried Eichhorn (1752-1827), немачки оријенталиста и историчар „Weltgeschichte - Geschichte der neuen Welt“, Erste Theil (Göttingen: Johann Friedrich Römer, 1817) у свом научном раду о везама Срба и Сармата (у које спадају и Алани) наводи следеће (стр. 16) :

„Када се Словени формирају као посебан народ, они су вероватно називани Савромати (можда чак Северни Међани), од којих ће временом настати („назив“ – прим. превод.) Сервомати или Сербомати, а ти опет постају Серби и Сармати. Најстарији име које је користио овај народ у својој историји је Серби. Рано је („тај народ“ – прим. превод.) подељен на два дела, на Србе и Сармате. Некадашњи Серби су рано запосели Пољску, Шлезију, Лужицу и Мајсен, а други, Сармати били су некада у Дакији, где су сами себе назвали Јазиги или Седловати (тј. Метанастии, дошљаци) или су то („име“ – прим. превод.) преузели од својих суседа. Од („имена“ – прим. превод.) Седловати се накнадно („развија име“ – прим. превод.) Словати, Словани (по Нестору Словјени) и настају Словени, те на крају искварено Славени.“

(ориг. нем.)

„ Als sich die Slaven zuerst zu einem besondern Volke absonderten, hießen sie wahrscheinlich Sawromaten (vielleicht so viel als Nord-Meder), woraus im Lauf der Zeit Serwomaten, oder Serbomaten, und daraus wieder Serben und Sarmaten geworden ist. Der älteste Name, mit dem die Nation in der Geschichte auftritt, ist der der Serben. Früh theilte sie sich in zwei Theile, in Serben und Sarmaten. Die erstern, die Serben, nahmen früh Besitz von Polen, Schlesien, der Lausitz und Meissen; die zweiten, die Sarmaten, fielen einst in Dacien ein, wo sie den Namen der Jazygen oder Sedlowaten (d.i. der Metanasten, der Angekommenen, sich Ansiedelnden) entweder sich selbst gaben oder von ihren Nachbarn erhielten. Aus Sedlowaten ist nachher Slowaten, Slowanien (beim Nestor Slowjenen) und Slowen geworden; der letzte Name wurde endlich in Slaven verdorben.“).

*

Johann Joseph Ignaz von Dollinger (1799-1890), немачки историчар у својој књизи „The Gentile and the Jew in the Courts of the Temple of Christ: An Introduction to the History of Christianity“, Volume 1 (London: Longman, Green, Longman, Roberts, and Green, 1862) наводи следеће (стр. 62) :

„ Словенска племена, под именима Венди и Серби , настањују земље између Балтичког и Црног мора, Карпата, Дона и горње Волге.“ [ориг. енг. „The Slave tribes, under the names of Wends and Serbs, settled in the countries between the Baltic and Black seas, the Carpathians, the Don, and Upper Volga...).“

Опис: Ариамир[1] (??? - пре 566), краљ Свеба[2] у Галицији[3] (владао: 558-561).

Свеби су били негермански народ, који се населио у Галицији[4] на Иберијском полуострву[5], покрећући се из своје домовине источно од реке Лабе[6] заједно са својим савезницима Вандалима[7] и Аланима[8] (праславенско скитско-сарматско племе).

Иначе, Вандали или Лузи[9] су неспорно савремени Венди[10] из данашње Лужице[11] у Савезној Републици Немачкој[12], одакле су и кренули на Иберијско полуострво.

Назив дела (манускрипта): „Codex Conciliorum Albeldensis seu Vigilanus“

Аутор: непознат аутор

Библиотечки број (број манускрипта): d.I.2

Фолија број: 209v

Порекло дела: Monasterio de San Martín de Albelda (Albelda de Iregua, La Rioja, Reino de España)

Место чувања: Real Biblioteca de El Escorial / Monasterio de San Lorenzo de El Escorial (Comunidad de Madrid, Reino de España)

Година настанка: 976

Језик: латински

Писмо: мозарабичко (иберио-романско), са визиготско-каролинским елементима

Ови „назови Германи“, чија имена случајно имају у оригиналу славенски карактер, односно наставак »мир«, упркос вековној латинизацији, односно германизацији сачували су нам трагове који се супротстављају званичној историографској грађи (коју су утемељили управо Германи).

Овде поменутог владара, кога знамо по вероватно деформисаном имену (читај: делимично германизованом) као – Ариамира, наследио је Теодомир[13] (???-570), краљ Свеба у Галицији (владао: 561-570), а њега наслеђује Мир[14] (5??-583), краљ Свеба у Галицији (владао: 570-583).

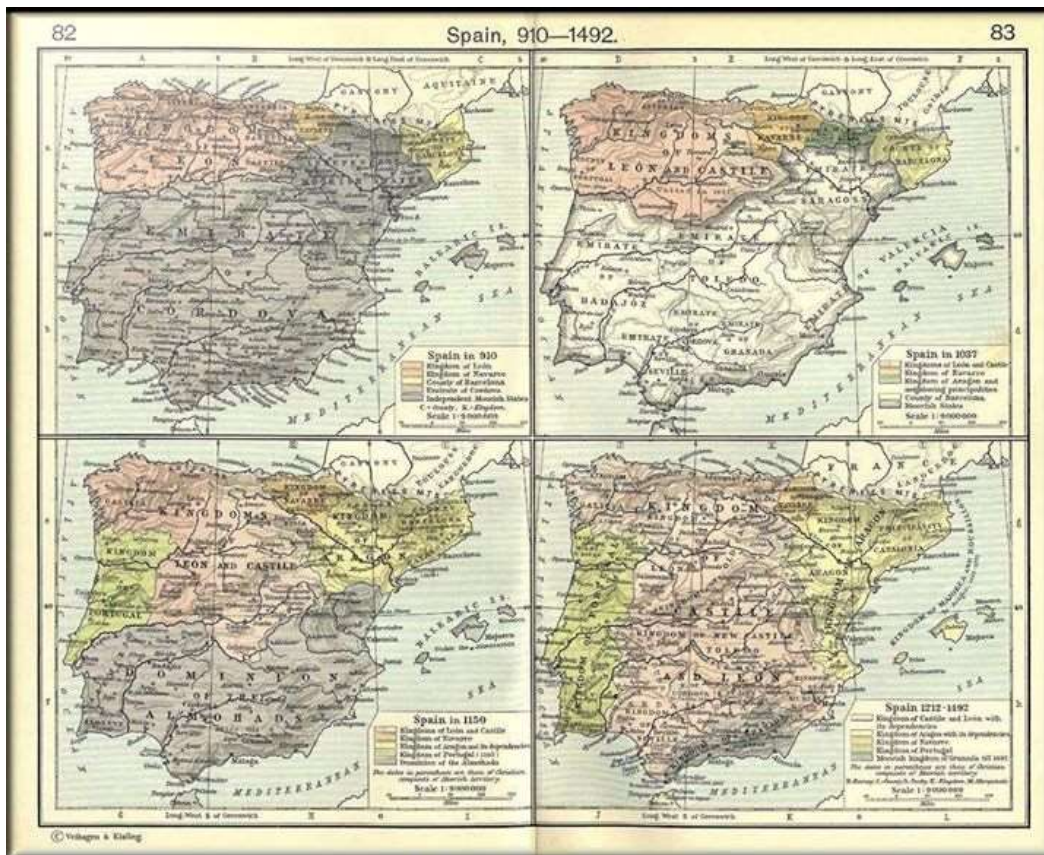
P.S.

Краљевина Астурија[15] (718-925), Краљевине Леон (910-1230) и Краљевина Галиција[16] (910-1833) настале су на простору некадашње Краљевине Свеба[17] (409-585).

Престоница Свеба био је град Брага[18].

Град Брага, налази се у области коју је настањивало племе (од стране Романа забележено као) – Бракари[19], северно од Лужитаније[20], тј. области Иберијског полуострва, коју није насељавало келтско[21], романско[22], али ни германско[23] становништво.

Свеби (лат. Suevoi или Suevi) нису никакво германско племе, већ Словени, тј. Срби, као уосталом и Вандали, односно Венди (нем. Wenden или Winden)! Вандали су формирали покрајину Вандалузију, коју данас називају Андалузија (шп. Andalucía, енг. Andalusia, или нем. Andalusien). Овај назив потиче од арапског назива Ал-Андалус (арап. الأندلس) за област Вандалузије (лат. Vandalusia) у јужној Шпанији.

Политичка мапа Пиринејског полуострва од 910. до 1492. године.

Извор :

William Robert Shepherd (1871-1934): „Historical Atlas“ (New York : Henry Holt and Company, 1911).

Краљевина Свеба[1] око 455. године и њено простирање на Иберијском полуострву[2] на територији данашње Португалске Републике[3] и Краљевине Шпаније[4] (Галиција[5] и Андалузије[6]).

[1] Лат. Regnum Suevozum, шп. Reino suevo, односно порт. Reino Suevo. Лат. Suevoi, или Suevi, односно грч. Σοῦβοι, или Σουῖβοι.

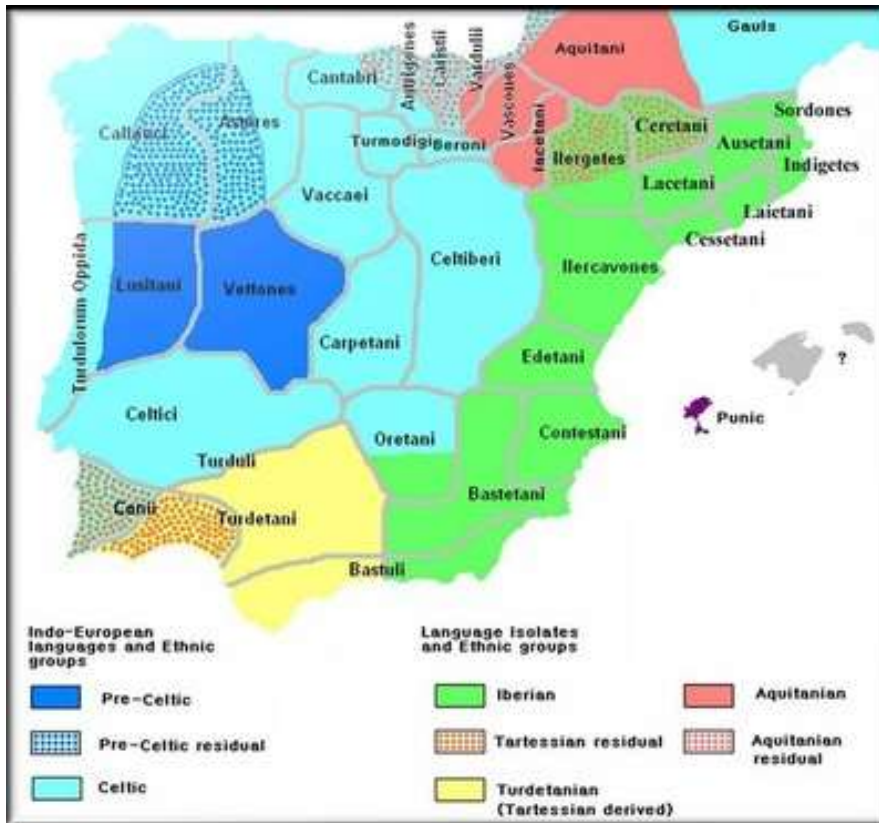
[2] Лат. Pæninsula Iberica.

[3] Порт. República Portuguesa.

[4] Шп. Reino de España.

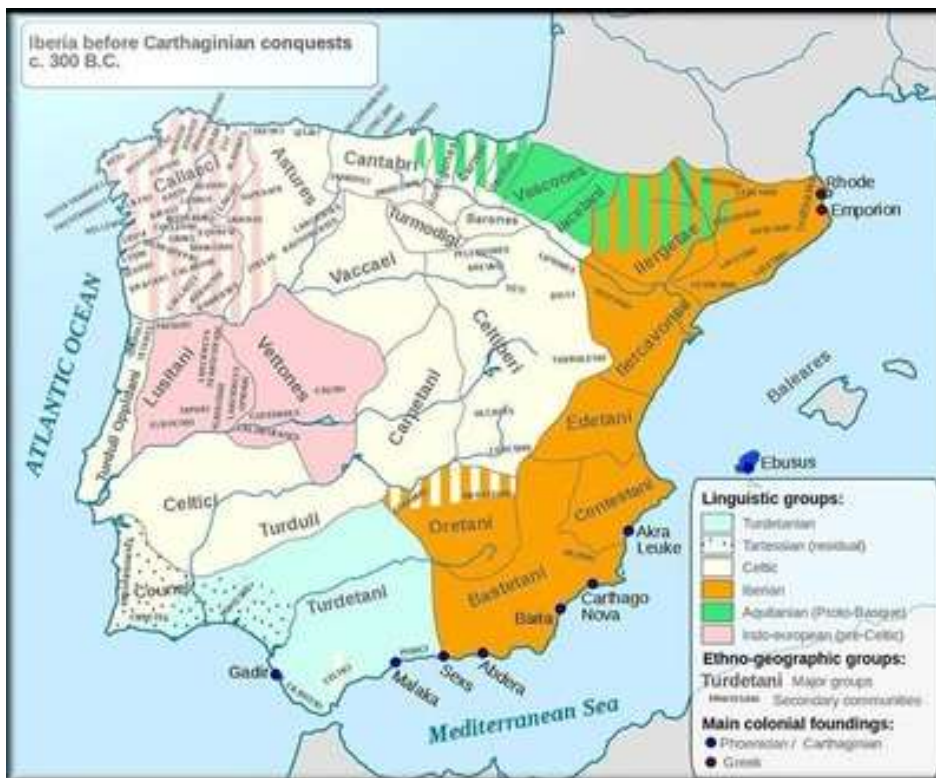
[5] Лат. Gallæcia, шп. Galicia, односно порт. Galiza.

[6] Вандали (лат. Vandali, грч. Βάνδαλοι, односно нем. Vandalen или Wandalen) су формирали покрајину Вандалузију (лат. Vandalusia), коју данас називају Андалузија (шп. Andalucía, енг. Andalusia, или нем. Andalusien). Овај назив потиче од арапског назива Ал-Андалус (арап. الأندلس) за област Вандалузије у јужној Шпанији.

На мапи је тамно плавом бојом и тамно плавим тачкицама означено простирање становништва, које се ту налазило и пре доласка Келта[1] на Иберијско полуострво[2].

[1] Грч. Κέλται, или Κελτοί, односно лат. Celti, или Celtæ.
[2] Лат. Pæninsula Iberica.

Опис: Мапа Иберијског полуострва[1] око 300. године пре н. ере, тј. пре романске[2] окупације и област (на северозападу полуострва) – Калекија[3], односно провинција Лужитанија[4]. Калекија нема никакве везе са именом касније области Галиције[5], коју су Свеби[6] основали, дајући јој име по Галицији (оној у данашњој Украјини[7], Пољској[8] и Словачкој[9]) у којој су некада раније живели. Једна област коју су Славени[10]/Серби[11] основали (пре доласка Романа на Приринеје), а која је потом била и романска провинција на Иберијском полуострву јесте Лужитанија (основана је пре доласка Романа) и то од стране Венета[12] (читај: Венда[13]).

Дакле, јасно је да су Ромаи овај део данашње Португалске Републике[14] и Краљевине Шпаније[15] назвали – Калекија. Тек много касније, католичка црква[16] измислила да је то некакву античку – „Галекију“. Ово је директно фалсификовање историје Славена и Серба. Тек после досељавања Свеба, Алана[17] и Вандала[18] на Иберијско полуострво у 5. веку (рани средњи век) појављује се тамо назив „Галиција“, тј. срећемо је у 7. веку под латинизованим називом – Gallaecia, ређе – Galletia, па до модерног – Galletia (у 19. веку и – Galiza). Романски песник Катиус Аскониус Силиус Италикус[19] (28-103. г. н. ере), говорећи о Првом пуномском рату (264-241. г. пре н. ере) наводи следеће: »...Fibrarum et pennaе divinarumque sagacem Flammarum misit dives Callaecia pubem, 345 Barbara nunc patriis ululantem carmina linguis, Nunc pedis alterno percussa verbere terra, Ad numerum resonans gaudentem plaudere caetras. Haec requies ludisque viris, ea sacra voluptas. Cetera femineus peragit labor: addere sulco 350 Semina, et impresso tellurem vertere aratro, Signe viris: quidquid duro sine Marte gerendum, Callaici coniuх obit irrequieta mariti.« Извор: Onorato Occioni (1830-1895): „Cajo Silio Italico e il suo poema: studi“ (Firenze: Successori Le Monnier, 1871, Liber III, стр. 266).

Опис: Краљевина Астурија (718-925) и баскијска Краљевина Памплона (824-1004) на Иберијском полуострву око 910. године. Астурија је настала на простору некадашње Краљевине Свеба (409-585). Престоница Свеба био је град Брага. Град Брага, налази се у области коју је настањивало племе (од стране Романе забележено као) – Бракари, северно од Лужитаније, тј. области Иберијског полуострва, коју није насељавало келтско, романско, али ни германско становништво.

Ови називи Германи, чија имена случајно имају у оригиналу словенски карактер, односно наставак „мир“, упркос вековној латинизацији, односно германизацији сачували су нам трагове који се супротстављају званичној историографској грађи (коју су утемељили управо Германи).

Овде поменутог владара, кога знамо по вероватно деформисаном имену (читај: делимично германизованом) као – Ариамира, наследио је Теодомир[19][20] (???-570), краљ Свеба Галиције (владао: 561-570), а њега Миро[13] (5??-583), краљ Свеба Галиције (владао: 570-583).

Ранимир[14] (945-981), краљ Вигере (владао: 970-981).

Назив дела (манускрипта): „Codex Conciliorum Albeldensis seu Vigilanus“

Аутор: непознат аутор

Библиотечки број (број манускрипта): d.I.2

Фолија број: 428r

Порекло дела: Monasterio de San Martín de Albelda (Albelda de Iregua, La Rioja, Reino de España)

Место чувања: Real Biblioteca de El Escorial / Monasterio de San Lorenzo de El Escorial (Comunidad de Madrid, Reino de España)

Година настанка: 976

Језик: латински

Писмо: мозарабичко (иборо-романско), са визиготско-каролиншким елементима

Референце :

[1] Грч. Σέρβοι, лат. Sorabi / Serbi (Servi), нем. Sorben / Serben, или енг. Sorbs / Serbs, односно горњелуж.-серб. Serbja, или доњелуж.-серб. Serby.

[2] Архолoшко налазиште Винчанске културе „Плочник“ (у Плочнику), код Прокупља је најстарије у Свету, када је у питању обрада метала.

[3] На сербском језику реч Луг означава младу шуму. У латинским текстовима ово сербско племе се назива – Lugii. На истом подручју (без културних разлика) спомиње се и племе – Вадали (лат. Vandali, или нем. Vandalen/Wandalen), које потом на истом простору срећемо, под именом – Венди (лат. Venedi, или нем. Wenden/Winden). Вандалску културу (нем. Wandalische Kultur) својатају Германи, путем своје историјске школе (нем. Deutsch historischen Schule), у континуираним покушајима да фалсификују историју Европе.

[4] Лат. Status Civitatis Vaticanæ.

[5] Лат. Imperium Romanum, Imperium Romanorum, Res Publica Romana или Romania, односно грч. Βασιλεία τῶν Ῥωμαίων, Αρχή τῶν Ῥωμαίων, Πολιτεία τῶν Ῥωμαίων или Ῥωμανία.

[6] Лат. Albis, доњелуж-серб./горњелуж-серб.. Łobjo, чеш. Labe, нем. Elbe, односно пољ. Łaba. У питању је река Лаба, са чије западне стране су били Германи (све до 9. века), док су са десне стране била распоређена разна сербска (грч. Σέρβοι, односно лат. Serbi/Servi) племена.

[7] Лат. Gaius Julius Caesar.

[8] Поменуто дело превео је са латинског др Ахмед Тузлић.

[9] Лат. Aulus Hirtius.

[10] Лат. Germania.

[11] Лат. Publius (или Gaius) Cornelius Tacitus.

[12] Ово је репринт издање књиге „Тацитова Германија“ (Београд: Државна штампарија Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, 1927). Поменуто дело превео је са латинског др Веселин Чајковић.

[13] Лат. Vandali (или Vandalorum), грч. Βάνδαλοι, односно нем. Vandalen (или Wandalen).

[14] Лат. Suebi, или Suevi, односно грч. Σοῦβοι, или Σουῦβοι.

[15] Грч. Ἀλανοί, лат. Alani, односно кин. 阿蘭聊 (пинјин: Alanliao), или 阿蘭 (пинјин: Alan).

[16] Нем. Gelimer.

[17] Лат. Geilamir.

[18] Лат. Pæninsula Iberica.

[19] Лат. Theodimirus rex Suevorum. Германизовано и латинизовано име овог владара је Teodomiro, Teodemiro или Theodenar.

[20] Н. Е. Baumann (17??-18??): „Isidori Hispalensis Historia Gothorum, Vandalorum, Suevorum“ (Tubingae/Tübingen: Schramm, 1803, стр. 57) – „regni potestatem Theodimirus

[21] Лат. Sarmatæ/Sauromatæ или грч. Σαρμάται/Σαυρομάται.

[22] Лат. Ranimirus rex, или шп. Ramiro Garcés de Viguera. Регион Вигера (шп. Viguera) је од 1099. године познат као – Риоха (шп. La Rioja). Мајка му је била Тереза (шп. Teresa de León, или порт. Teresa de Leão) из краљевине Леон (која је настала из раније краљевине Свеба). Лично словенско име Ранимир је неко време остало популарно упркос пропасти Краљевине Свеба (409-585).

Аутор: Крсто Крцун Драговић
Уредио: Стефан СРБСКИ

СРБИ ИЛИ ГЕРМАНИ (3.)

Затамњена историја: Срби или Германи (3.)

Ово наравно није први пут да су се протосербско-словенска племена обрела на простору Пиринејског полуострва, а најранији познати је продор Венета/Венда на Пиринеје (основали су Луситанију, дајући јој име по Лужици, тј. како су је на латинском називали *Lusatae* или *Lusatia*).

Идикутивно је на пример да и Страбон (64/63. г. пре н. ере - 24. г. н. ере), тј. грч. Στράβων, јасно разликује Лужитанце од осталих иберијских племена.[1]

Венеди/Венди (лат. *Venedi/Venethae/Venethi*, или грч. Ούενέδοι) су стари источноевропски народ, који је живео на подручју између Висле и Дњепра, а данас се сматрају племенским именом старих Срба, тј. прецима Словена.

Град Венеција (ит. *Venezia*, или енг. *Venice*) се на немачком и дан-данас зове – „Венедиг“ (нем. *Venedig*), а целу ту област према Словенији и данас Италијани зову – „Венето“ (ит. *Veneto*).

Венети су се простирали на подручју које данас заузимају Словени, тј. Венди (нем. *Wenden* или *Winden*), односно они су у ствари потпуно исти народ, које Германско-нордијска историјска школа упорно одбија да повеже са Словенима, мада немају никакво логично објашњење ко су они, час их називајући сродницима италских народа са Апенинског полуострва (лат. *Paeninsula Aepenninica*), а час сродницима Келтима.

Мада се овде ради о Словенским енкалвама које су постојале у античко доба на Британском оточју, у Бретањи (данашња Француска), као и на простору данашње Португалије и Шпаније. И једна и друга њихова теза нема никакво научно утемељење.

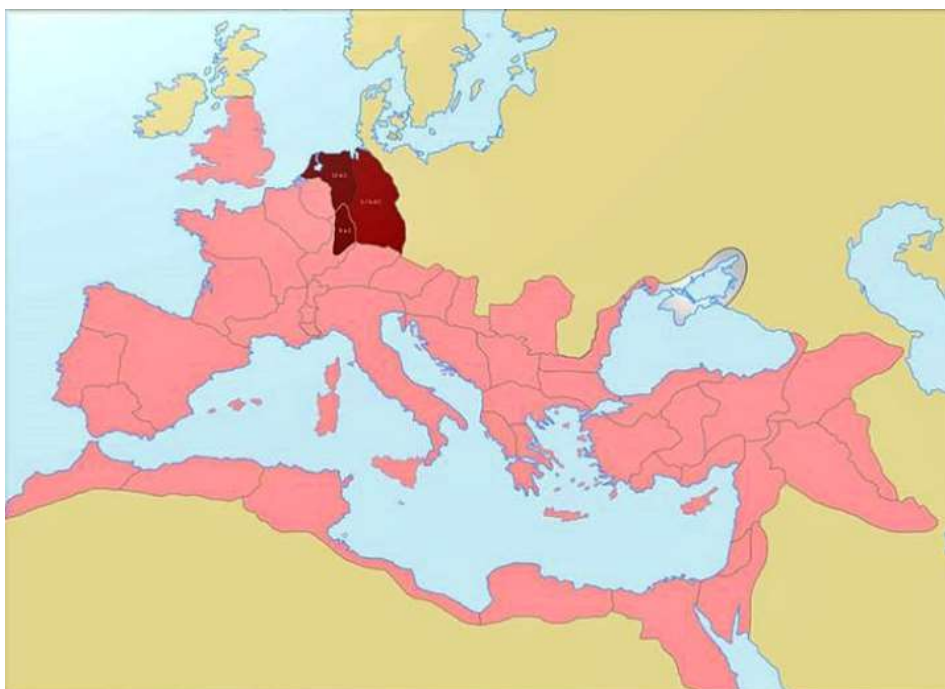
Када год желе да ускрате историју Словенима они прибегавају истој матрици понашања

просто кажу да су ти велики народи (или племена) „ишчези“ (Венети, Илири, Трачани, Сармати, Скити, Панони, Трибали, Мижани, Фригијци, ...итд.).

Paul Marie Joseph Vidal de La Blache (1845-1918): „Atlas général d'histoire et de géographie“ (Paris: Librairie Armand Colin, 1927).

Обратите пажњу на место где професор Блаш смешта Свебе (фр. *Suèves*) и Вандале (фр. *Vandales*), ...тј. на простор које данас настањују Лужички Срби, а потом и на простору данашње Мађарске или Словачке на истој мапи!

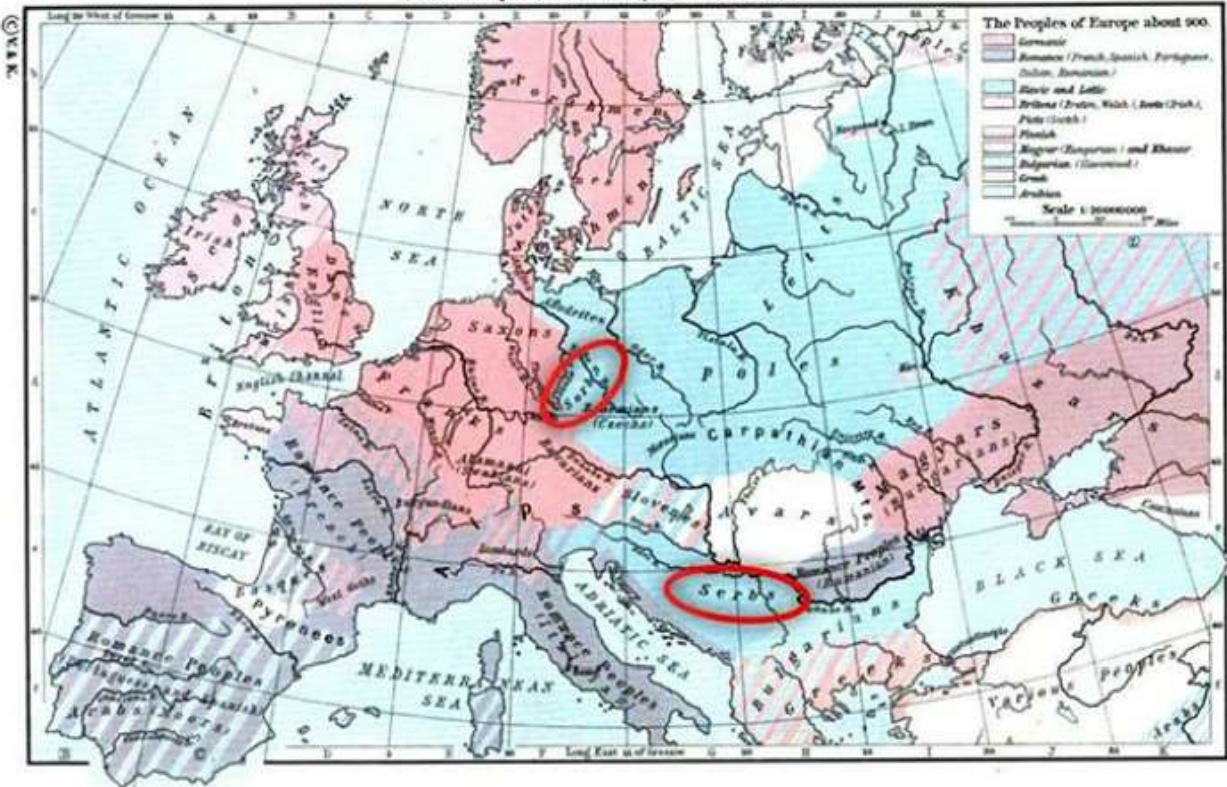

Границе Германије коју су заузели Римљани (12.-9. године пре нове ере).

Упоредите исту са мапом где је приказана (805. година) граница између Срба и Германа (црвена пуна линија) – *Limes Sorabicus*

Библиографски подаци: Каролинско царство 843 - 888.
 Historical atlas, American historical series
 Аутор : Вилиам Р. Шеперд {Shepherd, William R. 1871-1934.}
 Издавач Holt, 1911

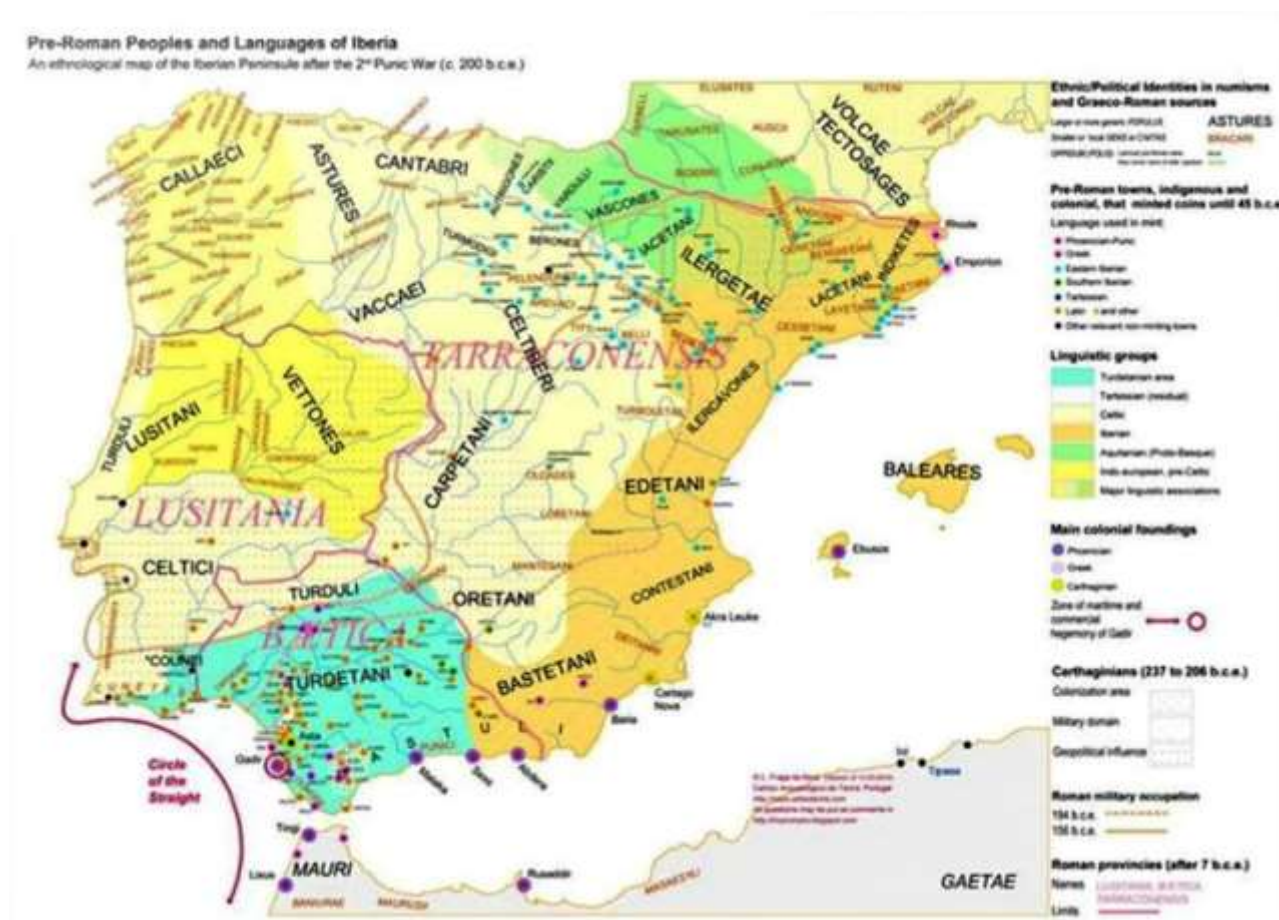
Библиографски подаци: Народи Европе 900.- те године
 Historical atlas, American historical series
 Аутор : Вилиам Р. Шеперд {Shepherd, William R. 1871-1934.}
 Издавач Holt, 1911

Калекија (лат. Callaesia, тј. грч. Καλλαϊκοί), нема никакве везе са именом касније области Галиције (лат. Galicia), коју су Свеби (лат. Suebi или Suevi) основали, ...дајући јој име по Галицији (оној у данашњој Украјини, Пољској и Словачкој) ...у којој су некада раније живели! Једна област коју су Словени/Серби основали (пре доласка Романа на Приринеје), а која је потом била и романска провинција на Пиринејском полуострву, јесте Лужитанија (лат. Lusitania) основана раније (пре доласка Романа) од стране Венета (читај: Венда).

Дакле, јасно је да су Римани овај део данашње Португалије и Шпаније називали – „Калекија“, а тек много касније је католичка црква измислила да је то некаква античка – „Галекија“ (лат. Gallaesia).

Ово је директно фалсификовање историје Словена и Серба.

Тек после досељавања Свеба, Алана и Вандала на Пиринејско полуострво у 5. веку (рани средњи век) појављује се тамо назив „Галиција“, тј. срећемо је у 7. веку под латинизованим називом – Gallaesia, ређе – Galletia, па до модерног – Galletia (у 19. веку и – Galiza).

Мапа Пиринејског полуострва око 200. године пре н. ере, тј. пре романске окупације и област (на северозападу полуострва) – „Калекија“ (лат. Callaesia), односно провинција Лужитанија (лат. Lusitania).

Royaume de Galice 1705

Aymop: Par N. de Fer Geog de Sa Majesté Catolique et de Monseig. le Dauphin. ; G. Inselin Sculpsit.

Романски песник Тибериус Катиус Аскониус Силиус Италикус (28-103. г. н. ере), тј. на лат. Tiberius Catius Asconius Silius Italicus, говорећи о Првом пунском рату (264-241. г. пре н. ере) говори следеће:

„...Fibrarum et pennae divinarumque sagacem
 Flammarum misit dives Callaecia pubem, 345
 Barbara nunc patriis ululantem carmina linguis,
 Nunc pedis alterno percussa verbere terra,
 Ad numerum resonas gaudentem plaudere caetras.
 Haec requies ludisque viris, ea sacra voluptas.
 Cetera femineus peragit labor: addere sulco 350
 Semina, et impresso tellurem vertere aratro,
 Signe viris: quidquid duro sine Marte gerendum,
 Callaici coniux obit irrequieta mariti.“

Извор:

Onorato Occioni (1830-1895): „Cajo Sillio Italico e il suo poema: studi“ (Firenze: Successori Le Monnier, 1871, Liber III, стр. 266).

На овој мапи је јасно видљиво да се „Suevi“ (Свеви, Суеби или Свеби) налазе управо тамо где су живели Срби пре њиховог поробљавања/освајања (у раном средњем веку) од стране Германа (Саксонаца и Франака), а и где дан данас живе Лужички Срби.

Миграције "Германа", односно Суева, Вандала и Гота (читај Срба)

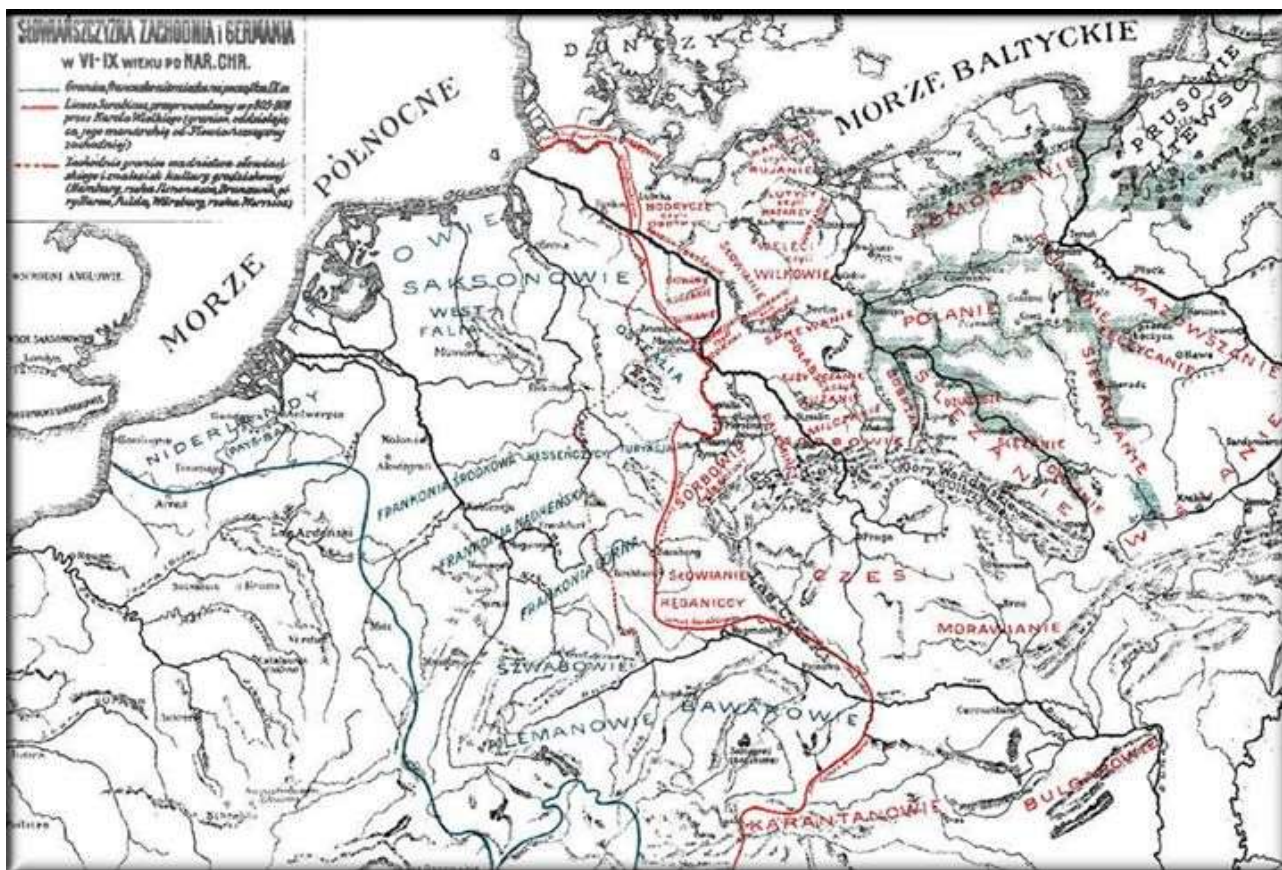

Кампања (погледајте докле сеже) Романа у Германији између 12. и 9. године пре нове ере.

„Suevi“ (Свеви, Суеби или Свеби) се налазе управо тамо где су живели Срби пре њиховог поробљавања/освајања (у раном средњем веку) од стране Германа (Саксонаца и Франака), а и где дан данас живе Лужички Срби. На овој мапи, која илуструје племенско-етничко стање у Римској империји, односно, приказана је локација коју настањују Свеби (Suevi или Svevi), тј. Срби између река Лабе (лат. Albis, или нем. Elbe) и Одре (лат. Viadrus/Viadia, или нем. Oder) у време док је њоме управљао цар Публиус Аелиус Трајанус Хадријанус Аугустус (76-138), тј. на лат. Publius Aelius Trajanus Hadrianus Augustus, који је познат у историографској грађи као Хадријан (владао: 117-138). Нордијска историјска школа је раширила причу да је ово некакво германско племе, те да

исто потиче од Луга (Лугијске културе), мада за исто немају никакве доказе, јер на овом простору се налазе као староседеоци Серби (Sorbi, Serby или Serbja), а сви значајнији пољски археолози (сербски се њима ни не баве?) слажу се да нема дисконтинуитета између Луличко-себске и старе Лугијске културе.

Włodzimierz Dzwonkowski (1880-1954): „Prahistoria ziem polskich: Słowianiszczyzna pierwotna. Początki polskiej Kultury i organizacji“ (Warsaw: E. Wende i SKA, 1918).

Сербски лимес (лат. *Limes Sorabicus*) се формира између 805. и 808. године (као фрушка/франачка одбрамбена линија према Сербима) у време Карла Великог (742-814), тј. лат. *Karolus Magnus*, краља Фруга/Франака (владао: 768-814).

Линија ове границе, ишла је од Истре (Jacek Kowalski - „Wielka encyklopedia staropolska“, Dębogóra: Wydawnictwo Dębogóra, 2012), преко Ерлангена (нем. *Erlangen*) и по долини реке Сале (нем. *Saale*) ... па до Либeka (нем. *Lübeck*) на Балтичком мору (нем. *Ostsee*).

Сербски лимес (лат. *Limes Sorabicus*) се формира између 805. и 808. године (као фрушка/франачка одбрамбена линија према Сербима) у време Карла Великог (742-814), тј. лат. *Karolus Magnus*, краља Фруга/Франака (владао: 768-814).

Линија ове границе, ишла је од Истре (Jacek Kowalski - „Wielka encyklopedia staropolska“, Dębogóra: Wydawnictwo Dębogóra, 2012), преко Ерлангена (нем. *Erlangen*) и по долини реке Сале (нем. *Saale*) ... па до Либeka (нем. *Lübeck*) на Балтичком мору (нем. *Ostsee*).

С обзиром да су Германи потискивали Србе на исток (од 4.-12. века), освајајући и присвајајући њихову земљу, ова граница (између Срба и Германа) је у 3. веку била померена више на Запад, док су германска племена у то време била сконцентрисана на југозападу данашње Немачке и северо источном делу Француске.

Доњу и тзв. Горњу Саксонију (немачке покрајне: *Sachsen-Anhalt* и *Freistaat Sachsen*) су настањивали Срби, који данас на жалост живе (као староседеоци) само у покрајини „*Freistaat Sachsen*“, која је све до 15. века, носила назив *Markgrafschaft Meißen* (965-1423). У осталим севернозападним областима данашње немачке Срби су асимиловани.

Извор:

Włodzimierz Dzwonkowski (1880-1954): „Prahistoria ziem polskich: Słowianiszczyzna pierwotna. Początki polskiej Kultury i organizacji“ (Warsaw: E. Wende i SKA, 1918).

*

На нашу жалост, данас имамо само латинизоване и германизоване топониме у Португалији, Шпанији и Француској.

Ватикан (лат. Vatican) се побринуо да германизује у својим преписима текстова имена вођа Свеба, тако да нам је остало нешто мало топонима и тек нека имена, за које је јасно да нису германског корена.

Ова антисловенска политика се одвијала током преписа раних текстова, при чему су оригинални текстови свесно уништавани, а све са циљем да се уздигне немачка раса у односу на друге, јер су још од пропасти Западног романског царства (476. г. н. ере), а нарочито од 9 века немачка племена контролисала политику Ватикана.

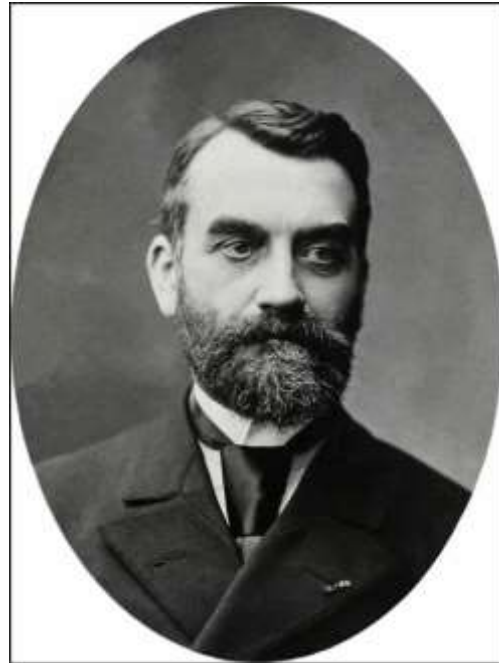
Јохан Хубнер (*17. март 1668 у Туркхау; † 21 мај 1731 у Хамбургу) је немачки професор, аутор уџбеника и писац у области генеалогije, географије, историје, поетике и протестантске верске наставе у раним годинама образовања.

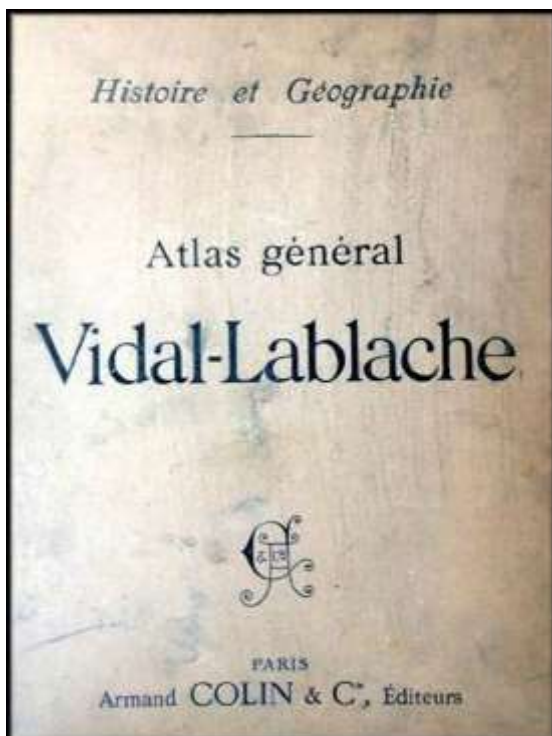
Johann Hübners, Kurtze Fragen Aus der Neuen und Alten Geographie: Biß auf gegenwärtige Zeit continuiert, Und mit einer nützlichen Einleitung Vor die Anfänger, Auch mit einer ausführlichen Vorrede und neu-verbessertem Register vermehret...

Johann Hübner's
Kurze Fragen
 Aus der
 Neuen und Alten
Geographie
 Bis
 auf gegenwärtige Zeit
 continuiret,
 Und mit einer nützlichen
Einleitung
 Vor die Anfänger,
 Auch mit einer ausführlichen
 Vorrede
 von den besten Land-Charten
 verzeichnet.
 Von dem Kays. Majestät, auch Königl. Preuss. und
 Russ. Sächs. Reichs-Vicariats-ämptlichen Königl.
 Preuss. und Churfürstl. Ständeb. allergnädigsten
 PRIVILEGIUM.
 Von Joh. Friedr. Gleditschens soehl. Sohn,
 Buchhändler in Leipzig, 1724.

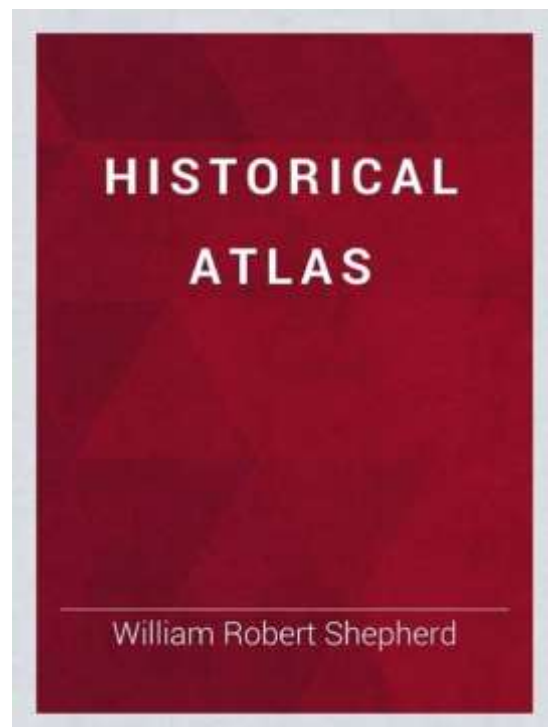
Kurze Fragen aus der... Geographie...
 Аутор: Johann Hübner 1724
 Оригинал из: Баварска државна
 библиотека

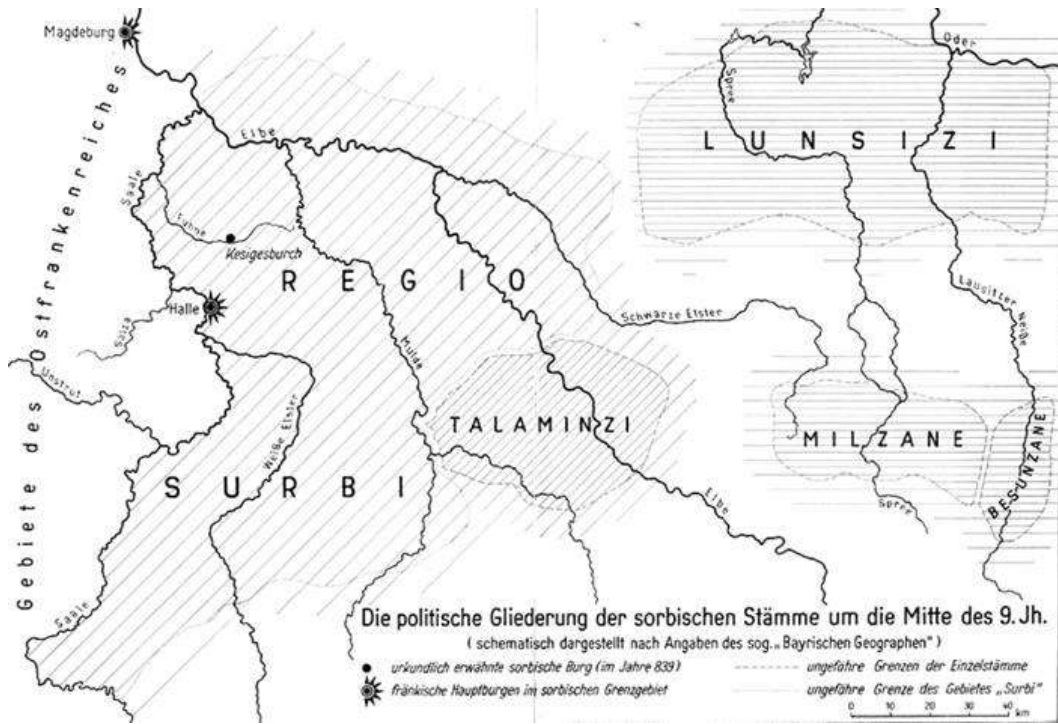
Мари Жосеф Паул Видал, де Блаче, рођен 22 јануара 1845 у Пезенасу (Хераулт) умро 5 априла 1918. у да Тамарис-сур-Меру (Вар), је познати француски географ. Он је са својим студентом , Лусијен Галоа-е, на иницијативу Анала географије, засновао је обнављање француске географије на крају XIX -ог века.

Извор и назив дела:
 Наслов: Atlas général Vidal-Lablache: 420 cartes et cartons ; index alphabétique de 46000 noms, augmenté d'un supplément de 3500 noms
 Аутор: Paul Vidal de La Blache
 Издавач: Colin, 1827
 Дужина: 178 страница

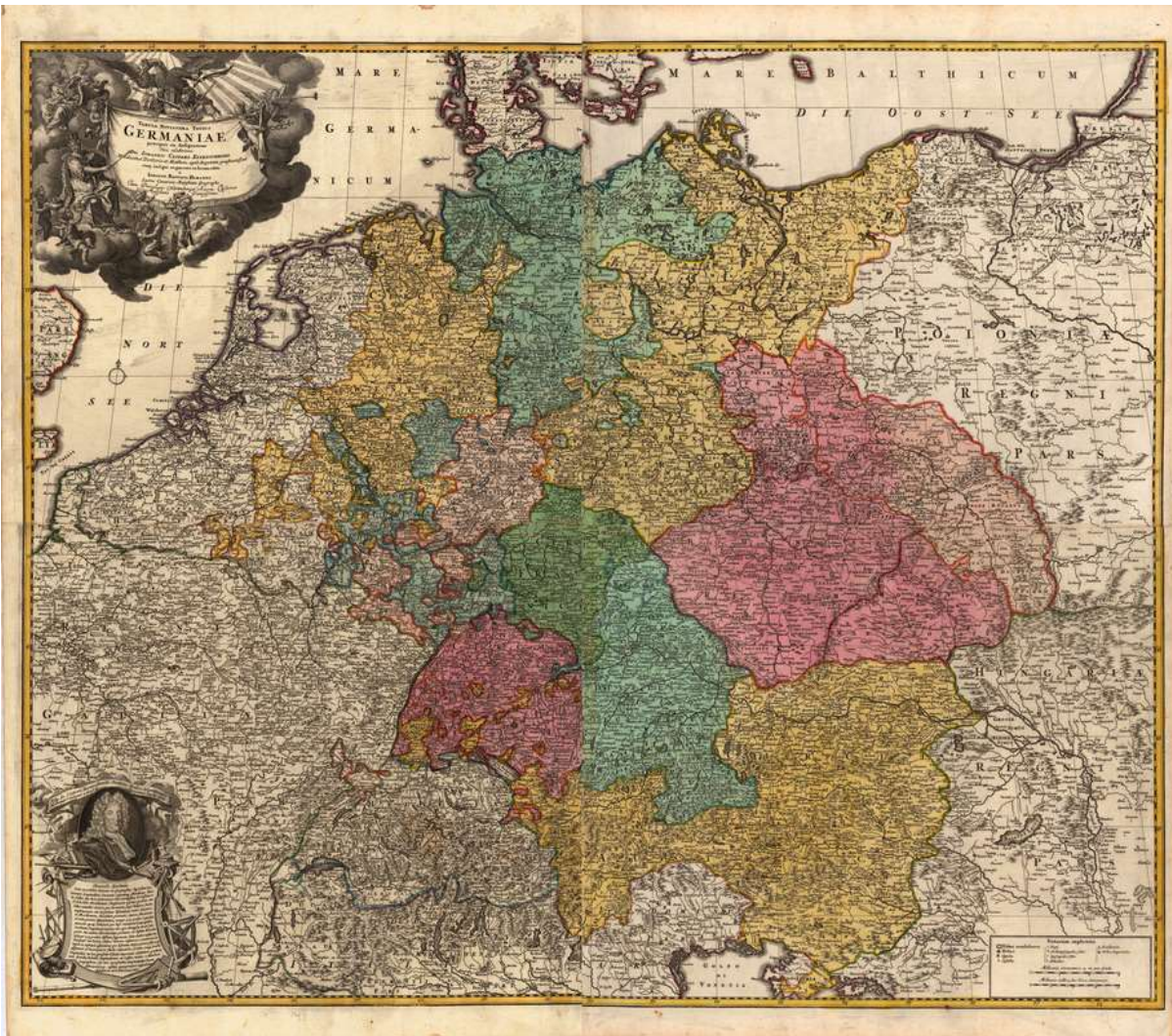

Библиографски подаци:
 American historical series
 Imprint varies: 1911-29, New York, H. Holt.-1956-57, Pikesville, Md., Colonial Offset Co.
 Volumes published 1956- include maps for period since 1929 prepared by C. S. Hammond and Co.
 Volumes published 1911-1929 in H. Holt and Company's American historical series.
 Аутор: Вилиам Р. Шеперд 1871-1934.

Карта Србских племена у Немачкој у 9. веку, на потезу између Лаба и Одре.

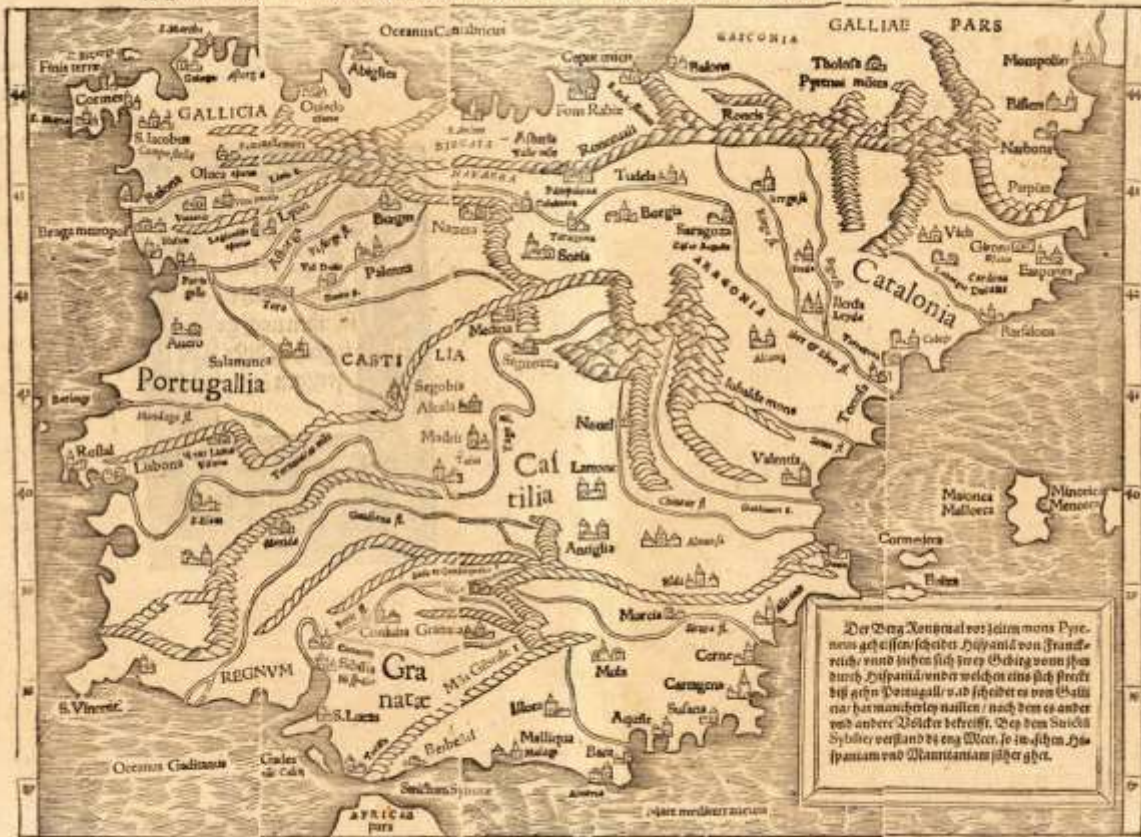

die Stadt Cadix. Fig. CXIV

Hispantia nach aller feinet gelegenheit in Bergen Wässern Städten Völkern Königreichen vnd Inseln.

180 DESCRIPTIO CASTELLÆ VET. ET NOVÆ IN HISP.

Занимљиве и веома ретке мапе у високој резолуцији. Након отварања, сваку слику можете отворити у новој табли и погледати максимално увеличану. Уколико желите више, кликните овде!

Референце :

[1] José María Gómez Fraile: „Los coceptos de „Iberia“ e „ibero“ en Estrabon“, SPAL: Revista de prehistoria y arqueología de la Universidad de Sevilla, № 8 (Sevilla: Universidad de Sevilla, 1999, стр. 159-188).

Аутор: Крсто Крцун Драговић

Уредио: Стефан СРБСКИ

<https://srbski.weebly.com>